

TRIBUNA

Reforçar la dimensió social de la política

JAUME BARTUMEU CASSANY, CONSELLER GENERAL I MEMBRE DEL CONSELL NACIONAL DE SOCIALDEMOCRÀCIA I PROGRÉS D'ANDORRA

La Comissió Europea va proposar el 2 d'octubre reforçar la dimensió social de la Unió Econòmica i Monetària. En un comunicat l'executiu comunitari suggeria que es fes participar activament tant els sindicats de treballadors com les organitzacions empresarials quan es defineixin i es posin en marxa recomanacions estratègiques, a escala nacional i europea. Però la Comissió Europea també aconsellava que tant els pressupostos dels estats membres de la Unió Europea com el pressupost de la mateixa Unió fossin emprats per alleugerir el malestar social i fer saltar els obstacles que impedeixen la mobilitat professional.

Aquella comunicació publicada a Brussel·les ara fa tres setmanes se centrava en tres punts: una vigilància més estreta dels problemes socials i en l'àmbit de l'ocupació, així com una coordinació millorada de les polítiques socials; una millor mobilitat professional i una solidaritat més forta i, finalment, una intensificació del diàleg social.

Són tres punts que convindria aplicar també a casa nostra.

Dissabte passat, durant la reunió del consell nacional de Socialdemocràcia i Progrés d'Andorra (SDP), vam debatre força estona sobre el contingut del projecte de llei de l'impost sobre la renda i les esmenes que hi presentarem durant el debat al Consell General. Però una de les intervencions que més em van interessar fou la d'una bona companya que ens va fer tocar a tots de peus a terra. Ens va recordar que estava prou bé que agaféssim una posició clara en defensa de l'article 37 de la Constitució perquè tothom contribueixi en la mesura de la seva capacitat econòmica, mitjançant un sistema fiscal just i equitatiu. Però també ens va dir que el que realment preocupa, el que de debò interessa a la gent, és la feina, l'ocupació, i el futur d'empreses

i llocs de treball. I també el futur de les pensions de jubilació.

És ben evident que massa sovint ens perdem, tots plegats, en debats ideològics i de societat quan avui dia el que la gent vol saber és què s'està fent per redreçar el país i fer-lo sortir d'aquesta situació d'emergència econòmica nacional.

La reforma de les pensions de jubilació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social és el debat social més important que té plantejat la societat andorrana.

Els professors d'economia acostumen a fer la distinció entre dues menes de política econòmica. D'una banda hi ha les polítiques econòmiques corrents, adoptades dins el marc vigent de normes i institucions que ordenen el sistema econòmic i social.

La modificació de les normes tributàries o la reducció de la despesa pública en infraestructures són dos exemples de mesures d'aquesta mena. Per dur-les a terme un Govern només necessita emprar la seva majoria parlamentària, sense necessitar cap gran consens.

D'altra banda hi ha aquelles polítiques que modifiquen les regles bàsiques, els fonaments, del sistema econòmic i social.

Aquestes mesures polítiques s'acostumen a qualificar com a "reformes" perquè porten a canviar el marc de normes i institucions que regulen la relació entre els diferents actors econòmics i socials, així com el comportament a llarg termini de les persones i els grups socials.

Com recorda sovint el professor Anton Costas

en els seus articles i tribunes d'opinió, la teoria de la política econòmica democràtica ens ensenya que "...perquè les reformes aconseguixin plena eficàcia no n'hi ha prou amb la majoria parlamentària del Govern; necessiten consens social".

És ben evident que l'acord polític entre diverses forces representatives redueix la confrontació social i permet guanyar estabilitat.

Però quan es planteja, com ha fet el Govern de DA, una reforma del sistema de jubilació de la seguretat social posant d'entrada damunt la taula una nova regla de càlcul de les pensions, hi ha poc marge per a l'acord i el consens.

Els jubilats, presents i futurs, saben perfectament que perdran ingressos, que estaran pitjor en el futur i que augmentarà la desigualtat.

Com diu Anton Costas, aquesta certesa que hi haurà una desigualtat més gran "assassina el consens social".

Convé que reforcem la dimensió social de la política, que no pot quedar reduïda a càlculs de comptabilitat.

La solució a l'atur i a les desigualtats no és la tisorada en el pressupost sinó un canvi de les regles de joc.

Que no ens confonguin. Nosaltres no fem una defensa tancada d'un *statu quo* insostenible sinó que volem una reforma que augmenti la sostenibilitat del sistema andorrà de seguretat social.

Per això donem prioritat, parlem i parlem del que realment importa, de la desocupació, de la igualtat d'oportunitats.